

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 140 ust. 1 rozporządzenia finansowego (odpowiednik art. 106 ust. 16 rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.), art. 140 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego [odpowiednik art. 106 ust. 17 lit. b) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.] i art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego ze względu na brak uzasadnienia decyzji o publikacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 106 ust. 13 lit. a) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. Skarżąca podnosi, że właściwy urzędnik zatwierdzający nie ocenił zastosowania kary pieniężnej jako alternatywy dla decyzji o wykluczeniu, wobec czego należy stwierdzić nieważność decyzji z powodu braku uzasadnienia. W każdym razie wnosi ona do Sądu – w przypadku, gdyby postanowił on nie stwierdzać nieważności zaskarżonej decyzji w całości – o zastąpienie środka wykluczającego sankcją, która jest rozsądna w świetle okoliczności sprawy, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 143 ust. 9 rozporządzenia finansowego.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1877 z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju i uchylającego rozporządzenie (UE) 2015/323 (Dz.U. 2018, L 307, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2015, L 286, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – eClear/Komisja

(Sprawa T-127/23)

(2023/C 155/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: eClear AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: R. Thomas, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia w dniu 4 stycznia 2023 r. wniosku skarżącej o dostęp do dokumentów Komisji z dnia 14 września 2022 r. – sygnatura GESTDEM 2022/5489 – w celu uzyskania dostępu do wszystkich decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych od 2004 r.
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001 (¹)

- Żądane decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- W decyzji w sprawie pierwotnego wniosku Komisja nie wzięła pod uwagę, że decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych zostały jej w przeszłości przesłane w formie papierowej i wszystkie one wchodzą w zakres pojęcia dokumentów, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1049/2001.

- Komisja niesłusznie wychodzi z założenia, że nieważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których nie ma już publicznego dostępu przez Internet, nie są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001. Zdaniem skarżącej baza danych wiążących informacji taryfowych jako całość jest dokumentem, który może zostać udostępniony skarżącej.
- Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości poszczególne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są również dokumentami w rozumieniu rozporządzenia, ponieważ urzędnicy Unii mogą mieć do nich wgląd za pomocą dostępnych im narzędzi.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42 Karty praw podstawowych

- Gdyby konstrukcja bazy danych decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych prowadziła do tego, że nieważne decyzje nie wchodziłyby już w zakres pojęcia dokumentów w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to naruszenie art. 42 karty praw podstawowych i Komisja nie mogłaby się na to powoływać.
- Ważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których można było mieć dostęp w bazie danych, były niewątpliwie dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- Jeżeli faktyczne działanie organu Unii – w niniejszym przypadku programowanie bazy danych – prowadziło do tego, że pewne dokumenty przestałyby wchodzić w zakres stosowania rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to ingerencję w prawo dostępu do dokumentów organów. Ingerencję tę należy oceniać w świetle art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych.
- W niniejszym przypadku brak jest podstawy prawnej, która pozwalałaby Komisji na usunięcie decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych z zakresu stosowania karty praw podstawowych po ich wygaśnięciu.
- Ponadto nie jest jasne, jaki interes prywatny lub publiczny w rozumieniu art. 15 ust. 3 TFUE jest realizowany poprzez ingerencję w art. 42 Karty praw podstawowych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-128/23)

(2023/C 155/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H.-G. Kamann, F. Louis, M. Braun i A. Vallery, lawyers, P. Nolan, B. Johnston, C. Monaghan i D. Breatnach, Solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath i H. Godfrey, Barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych (EROD)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wiążącej decyzji EROD nr 4/2022 w sprawie sporu wniesionego przez irlandzki organ nadzorczy w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej usługi Instagram (art. 65 RODO), przyjętej w dniu 5 grudnia 2022 r., w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w mających znaczenie częściach, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.